

De wilde bruid

Eloisa James

De wilde bruid

Vertaald door Annemarie Verbeek

SAGA Egmont

De wilde bruid

Vertaald door Annemarie Verbeek

Originele titel *Midnight Pleasures*

Eerste druk april 2025

Copyright © 2025 Eloisa James en SAGA Egmont

Omslagbeelden Shutterstock

NUR 343

ISBN: 9788727232348 (POD paperback)

ISBN: 9788726757033 (e-book)

ISBN: 9788728522141 (audioboek)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden geherpubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden. Het is verboden om tekst-en datamining (TDM) van deze publicatie uit te voeren, inclusief voor het trainen van AI-technologieën, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Dankbetuiging

Midnight Pleasures is opgedragen aan de getalenteerde, grootmoedige en buitengewoon kundige vrouwen van de Regency Loop. Toen ik de Loop overviel, vol nerveuze vragen, reageerden zij met bibliografieën, feiten, hartelijkheid en steun. Ik wil met name die auteurs bedanken die tijd vrijgemaakt hebben om een van mijn manuscripten door te lezen: Mary Balogh, Karen E. Harbaugh, Emily Hendrickson, Nancy Mayer, en Eliza Shallcross.

1

Londen, december 1804
Brandenburg House
Mayfair, Londen

Lady Sophie York, de enige dochter van de markies van Brandenburg, had geweigerd een baron te trouwen die haar op een balkon ten huwelijk had gevraagd. Ze had twee hooggeboren heren, een handjevol jonkheren en een burggraaf geweigerd die formeel om die eer hadden verzocht in de studeerkamer van haar vader. Ze had te midden van een jachtpartij een markies en op Ascot een doodgewone meneer Kissler afgewezen. Minder fortuinlijke jongedames konden Sophie's motieven niet bevatten. In twee seizoenen had Sophie de meeste huwbare vrijgezellen van de *ton* afgewezen. Maar na vanavond zouden er geen aanzoeken – haastig, afgemeten, gemompeld, of anderszins – meer komen. Na vanavond zouden de minder mildgestemden het over één ding met elkaar eens zijn: het meisje had gewacht op een man van hoge

komaf. Lady Sophie was verloofd met een graaf, en ze zou het volgende seizoen een gravin zijn.

Sophie trok een gezicht tegen haar spiegelbeeld toen ze dacht aan de gretige gezichten en diepe buigingen die haar die avond op het bal op Dewland te wachten stonden. Haar maag kromp ineen van onzekerheid; ze voelde zich ongewoon opgelaten. Was dit wel een geschikte japon om haar verloving in aan te kondigen? Hij was gemaakt van zacht zilverkleurige, ragfijne zijde. Misschien zag ze er door de kleur ziekelijk uit in de balzaal, zodra ze omringd was door schitterende japonnen, de halfnaakte borsten en rode wangen van de vrouwelijke helft van de *beau monde*. Zilver was zo'n nonnenkleur. Er verscheen een geamuseerde twinkeling in Sophie's ogen. Een non zou flauwvallen bij het idee van een lijfje in de Franse stijl, laag uitgesneden en met zilverkleurige linten die, net onder de borsten, om het lijfje gewikkeld waren. En de rok viel vloeiend over Sophie's welvingen, flirtend met de ronding van haar heupen.

Op dat moment kwam de markiezin van Brandenburg statig de slaapkamer binnengestapt.

‘Ben je klaar, Sophie?’

‘Ja, *maman*,’ zei Sophie, terwijl ze de gedachte om nog iets anders aan te trekken liet varen. Ze waren al zo laat voor het bal op Dewland.

De ogen van de markiezin vernauwden tot spleetjes terwijl ze Sophie's japon in ogenschouw nam. Eloïse zelf droeg een japon van muisgrijze zijde, geborduurd met bloemen en eindigend in een brede ruche. Het was niet echt een hoepelrok, maar wekte wel die indruk. Het leek nog het meest op de mode van twintig jaar geleden, de tijd dat Eloïse pas getrouwd was.

‘Die japon,’ zei Eloïse op scherpe toon, ‘is een schande.’

‘Ja, *maman*.’ Dat was Sophie’s gebruikelijke reactie op haar moeders commentaar op haar kleding. Ze pakte haar sjaal en tasje en wilde naar de deur lopen.

Eloïse bleef staan en er verscheen een onzekere trek op haar gezicht. Sophie keek haar verbaasd aan. Haar moeder was Frans en scheen het leven te zien als een slagveld waarop zij de enige generaal was met een staand leger. Het was niet gebruikelijk haar te zien aarzelen.

‘Vanavond,’ zei Eloïse, ‘zal aangekondigd worden dat je het huwelijksaanzoek van de graaf van Slaslow hebt aangenomen.’

‘Ja, *maman*,’ zei Sophie instemmend.

Er volgde een korte stilte. Wat was het probleem? vroeg Sophie zich af. Haar moeder zat nooit om woorden verlegen.

‘De mogelijkheid bestaat dat hij een teken van genegenheid van jou verlangt.’

‘Ja, *maman*.’ Sophie sloeg haar ogen neer zodat haar moeder de ondeugende blik in haar ogen niet zou zien.

Arme mama! Ze was opgegroeid in een Frans klooster en was waarschijnlijk buitengewoon slecht voorbereid het huwelijksbed ingestapt. Aangezien Eloïse met een Engelse markies getrouwd was die zo geobsedeerd was door het Frans dat hij de voorkeur gaf aan de Franse spelling *marquis* boven het Engelse *marquess*, was haar dochter opgegroeid in een huis dat overspoeld werd door Franse immigranten. Haar kindermisje was Frans, de bedienden waren Frans, de kokkin was (natuurlijk) Frans. Eloïse had geen idee hoe werelds de gesprekken in de kinderkamer waren geworden, lang voor Sophie aan het hof was voorgesteld. Het laatste wat Sophie nodig had waren instructies over wat mannen van vrouwen wilden.

‘Je mag hem één kus, hooguit twee kussen toestaan,’ zei Eloïse moeizaam. ‘Ik ben ervan overtuigd dat je het belang van deze grens inziet, Sophie. Ik denk aan jou. Je reputatie..’

Nu flitsten Sophie’s ogen en ze keek haar moeder recht in de ogen, al staarde die naar een vlek op de tegenoverliggende muur.

‘Je wil per se japonnen dragen die weinig meer dan wat lapjes stof zijn. Het feit dat je verzuimt een korset te dragen zal iedereen duidelijk zijn, en soms vraag ik me wel eens af of je wel een hemdje draagt. Ik heb me vele malen geschaamd voor je gedrag, je geflirt, als je het zo kunt noemen. Je hebt nu de kans op een voortreffelijk huwelijk en ik eís dat je je vooruitzichten niet in de waagschaal stelt door de graaf van Slaslow aan te moedigen zich vrijheden te permitteren.’

Sophie voelde haar hart in haar keel kloppen van woede. ‘Wilt u beweren dat mijn gedrag minder dan betamelijk is geweest, *maman*?’

‘Dat zou ik wel denken,’ antwoordde haar moeder, ‘Toen ik zo oud was als jij, zou ik er net zo min van gedroomd hebben om alleen met een man te zijn als dat ik ervan zou dromen naar Amerika te gaan. Ik ben vóór je vader door geen enkele man gekust. Ik kende mijn plaats en ik wist wat betamelijk was in mijn positie. Jij, daarentegen, hebt nog nooit respect getoond voor de positie waarin je geboren bent. Je zet je vader en mij voortdurend te kijk met je losbandige gedrag.’

Ondanks zichzelf voelde Sophie hoe haar maag ineenkromp van schaamte. ‘Ik heb nooit iets onbetamelijks gedaan, *maman*,’ protesteerde ze. ‘Iedereen draagt dit soort japonnen, en de manieren zijn vrijer dan toen u net zo oud was als ik.’

‘Ik draag voor een deel de verantwoordelijkheid; ik heb jouw uitspattingen laten voortduren, en ik heb veel van je misstappen

door de vingers gezien. Maar nu sta je op het punt gravin te worden, en wat bij een meisje mogelijk gezien kan worden als jeugdige overmoed, zal dat nooit gelden bij een gravin.’

‘Wat voor misstappen? Ik heb nóóit een man vrijheden met mijn persoon laten nemen.’

‘Ik weet dat kuisheid een ouderwets woord is, maar het is geen ouderwets principe,’ zei haar moeder op scherpe toon. ‘Door je voortdurende grapjes en geflirt lijk je wereldser dan je bent. Eerlijk gezegd, Sophie, heb je precies de manieren van een doorgewinterde courtisane!’

Een ogenblik lang keek Sophie haar moeder woedend aan, en toen haalde ze bewust diep adem. ‘Ik heb nooit iets onbetamelijks gedaan, *maman*,’ herhaalde ze nadrukkelijk.

‘Hoe kun je dat zeggen terwijl lady Prestlefield je in de armen van Patrick Foakes, alleen in een salon, aantrof?’ wierp haar moeder tegen. ‘Toen je ervoor koos indiscreet, ónbetamelijk, te zijn, werd je betrap door een van de ergste kwebbelkousen van heel Londen.’

‘En als je nu nog had verloofd met Foakes, dan zou het nog anders zijn geweest. Maar om betrap te worden terwijl je in een hoekje staat te zoenen! Je hebt me buitengewoon in verlegenheid gebracht, Sophie. Dus zeg ik het je nog een keer – ik verbied je om de graaf van Slaslow meer dan een symbolisch gebaar van genegenheid toe te staan. Nog eens een dergelijke verhitte omhelzing en je reputatie is voorgoed bezoedeld. Bovendien staat Slaslow volledig in zijn recht als hij de verloving verbreekt zodra hij vermoedt dat je lichtzinnig bent.’

‘*Maman!*’

‘Lichtzinnig,’ herhaalde Eloïse. ‘Wat,’ voegde ze eraan toe, ‘je van je vader hebt geërfd. En hij heeft je aangemoedigd. Vanaf

het moment dat hij je steunde bij je studie van al die talen, heeft hij je ondamesachtige aard bevorderd. Er is niet veel dat onvrouwelijker is dan het leren van Latijn.’

Ze hief haar hand toen Sophie wilde antwoorden. ‘Gelukkig is dát voorbij. Zodra je gravin bent, heb je het veel te druk met het bestieren van een groot huishouden om jezelf over te geven aan dergelijke vruchteloze liefhebberijen.’

Plotseling herinnerde Eloïse zich haar belangrijkste klacht. ‘Als je met Foakes was getrouwd, zouden de roddels de wereld uit zijn geweest, maar natuurlijk heeft je reputatie geleden toen je hem afwees.’ Ze ging in één adem door. ‘Niemand had gedacht dat hij ooit zo ver zou gaan!’ De toon van de markiezin was bijtend, en een vurig rood verspreidde zich over haar hals.

‘Ik kon het aanzoek van Patrick Foakes niet aanvaarden,’ wierp Sophie tegen. ‘Hij vroeg me alleen maar omdat lady Prestlefield de kamer binnenkwam. Hij is een losbol en zijn kussen hebben niets te betekenen.’

‘Ik weet niets van betekenisloze kussen,’ sprak Eloïse op autoritaire toon. ‘Het zou prettig zijn als mijn dochter dezelfde fijnzinnige houding had als ik. En wat doet het ertoe dat Foakes een losbol is? Een losbol kan net zo’n goede echtgenoot zijn als iedere andere man. Hij heeft uitgebreide bezittingen – wat wil je nog meer?’

Sophie keek naar de neuzen van haar fijne sandaaltjes. Ze kon moeilijk haar afkeer van losbollen uitleggen zonder te verwijzen naar haar geliefde papa, die er de gewoonte op nahield om iedere Française die in Londen arriveerde het hof te maken. En gezien de turbulente situatie in Frankrijk had hij het er de afgelopen zeven jaar knap druk mee gehad.

‘Ik wil graag met iemand trouwen die me respecteert,’ zei ze.

‘Jou respecteert! Nou, je doet niet bepaald je best om dat doel op een intelligente manier te bereiken,’ zei haar moeder terwijl ze haar mond in een sneer vertrok. ‘Ik garandeer je dat er geen heer in Londen is die jou niet beschouwt als een toegankelijk wicht, als het niet erger is. Toen ik aan het hof werd voorgesteld, werden er gedichten geschreven ter ere van mijn bescheidenheid, maar ik durf te beweren dat die verzen niet op jou van toepassing zijn. Eerlijk gezegd,’ eindigde Eloïse op bittere toon, ‘denk ik soms wel eens dat jij helemaal een kind van je vader bent – allebei voorbestemd om van mij de risee van Londen te maken.’

Sophie haalde nog een keer diep adem, en dit keer voelde ze de tranen in haar ogen prikken.

Eloïse’s gezicht kreeg een zachtere uitdrukking. ‘Ik wil niet akelig doen, maar ik maak me zorgen om je, Sophie. Je zult een voortreffelijke echtgenoot aan de graaf van Slaslow hebben. Stel je verloving alsjeblieft niet in de waagschaal.’

Sophie’s kwaadheid ebde weg en werd gevolgd door schuldgevoel, vermengd met medeleven. Haar moeder werd al zo vaak te schande gemaakt door de schaamteloos openlijke liefde van haar echtgenoot voor Françaises, en nu had Sophie onnadenkend de tongen ook in beroering gebracht. ‘Het is nooit mijn bedoeling geweest u te schande te maken, *maman*,’ zei ze zachtjes. ‘Ik schrok alleen toen lady Prestlefield me met Patrick Foakes betrapte.’

‘Als je niet alleen met een man was geweest, had je ook niet betrapt kunnen worden,’ verklaarde haar moeder met onweerlegbare logica. ‘Een reputatie is niet iets om lichtzinning over te doen. Ik had nooit gedacht dat ik mijn dochter een wufte vrouw zou horen noemen – maar dat, Sophie, is wat men over je zegt.’

Met die woorden draaide Eloïse zich om en liep de kamer uit, terwijl ze de deur achter zich dichtdeed.

De tranen schoten in Sophie's ogen. Het was niet ongebruikelijk dat haar moeder op een lid van het huishouden neerdaalde als een wraakgodin uit een Grieks toneelstuk, maar over het algemeen kon Sophie haar bittere commentaar gemakkelijk naast zich neerleggen.

Maar vanavond had Eloïse een gevoelige snaar geraakt. Sophie wist dat haar gedrag maar net door de beugel kon: haar japonnen waren de gewaagste van Londen en haar houding was die van een verleidster.

Sophie had die langdradige odes op haar moeder al vele malen gehoord: 'En zo, tussen het vele maagd'lijk schoon, ziet men Diana met haar gouden kroon –' Het haar van Eloïse had dezelfde roodgouden kleur als het hare, maar dat van Eloïse lag strak tegen haar hoofd, de lijn van haar chignon nooit onderbroken door een krul of een lok. Sophie's haar krulde en ontsnapte weerbarstig aan alle linten en spelden. Verder had Sophie haar haar al laten knippen voor enige andere vrouw in Londen eraan gedacht had om de Franse mode na te doen, en nu iedere jongedame haar krullen liet knippen, had zij ervoor gekozen de hare weer te laten groeien.

Wat haar moeder niet begreep was hoe ongelooflijk moeilijk het was geweest om het huwelijksaanzoek van Patrick Foakes af te wijzen. Ze staaarde een ogenblik met nietsziende ogen in de spiegel en liet zich vervolgens op het bed zakken terwijl ze zich het bal op Cumberland van vorige maand in herinnering riep. De glorie toen Patrick duidelijk liet merken dat hij achter haar aan liep. De knoop in haar maag van opwinding toen ze van de ingewikkelde passen van de quadrille opkeek en zijn blik opving.

Alleen al bij de gedachte aan de lome begroeting in die ogen, de manier waarop hij zijn rechterwenkbrauw optrok bij wijze van stille groet, de uiterste mannelijke arrogantie van zijn blik, sprong haar hart in haar keel. De hele avond ging haar hart tekeer, haar armen en benen tintelden van opwinding en ze had knikkende knieën. Rond tien uur oefende Patrick Foakes zo'n aantrekkingskracht op haar uit dat ze leefde voor die momenten dat hij plotseling bij haar elleboog verscheen of wanneer ze zich al dansend omdraaide en een glimp opving van het met zilver doorweven zwarte haar aan de andere kant van de balzaal. Bij het diner, te midden van een druk pratende menigte die zich om een kleine ronde tafel had geschaard, sprong haar hart op wanneer zijn been of arm per ongeluk rakelings langs de hare ging, terwijl er een bedwelmend gevoel van opwinding door haar benen trok.

Ze dansten eenmaal samen; ze dansten tweemaal samen. Driemaal samen dansen was bijna gelijk aan het aankondigen van een verloving.

Sophie durfde niets te zeggen tijdens hun tweede dans, een 'Maltese Bransle' die hen van elkaar scheidde en ineens met een ruk weer bij elkaar bracht. Ze was bang dat Patrick iets zou merken van de wervelende opwinding die door haar lichaam huiverde zodra de dans hen weer bij elkaar bracht.

Toen hij haar zwijgend bij de arm nam en met haar de balzaal uitliep alsof hij een glas room met likeur wilde gaan halen, maar in plaats daarvan een stille kamer vol tafeltjes en speelse stoeltjes binnenging, volgde ze zonder protest. Patrick ging tegen een lichtbruine wand staan en keek plagerig op haar neer. Sophie's enige excuus was dat de emoties van de afgelopen uren haar naar het hoofd waren gestegen. Ze grijnsde ondeugend terug en

gedroeg zich daarmee precies als het lichtzinnige meisje dat haar moeder dacht dat ze was.

En toen Patrick haar in zijn armen trok, had het moment iets onvermijdelijks. Maar de puur sensuele, vurige gedrevenheid van die kus kwam als een schok. Sophie was al eerder gekust, zo vaak dat haar moeder zou flauwvallen als ze er ook maar een vermoeden van had, maar deze kus was niet het aanbiddende, zachtaardige compliment dat ze gewend was.

Deze kus begon aarzelend, verkennend en ging over in een zomerse onweersbui, begon als een eenvoudige ontmoeting van lippen en eindigde met koortsachtig gestreel en zacht gekreun. Patrick brak de kus af met een verraste vloek en boog onmiddellijk zijn hoofd weer, terwijl zijn handen in een vurige lijn langs haar rug naar de ronding van haar billen gleden.

Het was niet eerlijk om te zeggen dat ze stonden te zoenen toen lady Prestlefield de salon kwam binnenlopen, of liever gezegd binnensluipen, dacht Sophie bitter. Ze hadden gekust en gekust, maar op dat moment stonden ze alleen maar heel dicht bij elkaar, en Patrick wreef met zijn vinger over de welving van haar onderlip. Ze keek nogal onthutst op naar zijn gezicht en was zich ervan bewust dat haar bestudeerde wereldsheid, haar geraffineerde manier van flirten haar volledig in de steek had gelaten en dat ze niet eens iets slims te zeggen wist.

'Merde!' fluisterde Sophie terwijl ze de herinnering van zich af schudde. Ze hoorde in de verte haar vader brullen vanuit de antichambre van het huis van de Brandenburgs; hij riep ongetwijfeld dat ze op moest schieten. Ze wist precies waarom hij zo'n haast had. Haar vader was een nieuwe flirt begonnen met een jonge Franse weduwe, mevrouw Dalinda Beaumaris, en had waarschijnlijk een afspraak op het bal.

De gedachte sterkte haar in haar besluit. Het deed er niet toe dat ze de hele maand al iedere avond lag te huilen sinds ze het aanbod van Patrick Foakes had afgewezen. Het belangrijkste was dat ze gelijk had dat ze hem afgewezen had. Denk aan de schaduw van opluchting in zijn ogen toen ze de volgende ochtend in de bibliotheek haar handen uit de zijne losmaakte en beleefd nee zei, hield ze zichzelf ferm voor. Denk daaraan.

Ze was niet van plan haar hart te laten breken door een vrijbouter, zoals haar moeder. Ze was niet van plan in een bittere, oude vrouw te veranderen, die moest toezien hoe haar man over de dansvloer zwierde met Dalinda's en Lucinda's. Ze kon dan misschien niet voorkomen dat haar toekomstige echtgenoot achter andere vrouwen aan zat, maar ze had wel de mate waarin ze zich er iets van aantrok in de hand.

'Ik ben niet gek,' zei Sophie bij zichzelf, niet voor de eerste keer.

Toen ze aan haar deur hoorde krassen, stond ze op.

'Binnen!'

'Mijnheer zou uw gezelschap in de antichambre zeer op prijs stellen,' zei Philippe, een van de lakeien.

Sophie koesterde geen illusies omtrent de bewoordingen van het oorspronkelijke bericht. Haar vader had naar Carroll gebruld: 'Haal die meid naar beneden!' en Philippe was met een knik van de butler naar boven gestuurd. Carrolls deftige houding en zijn Franse gevoel voor waardigheid stonden het bezorgen van dergelijke boodschappen niet toe.

Ze glimlachte. 'Zeg maar tegen mijn vader dat ik me dadelijk bij hem voeg.'

Terwijl Philippe de deur weer uitliep, pakte Sophie haar waaier van de kaptafel. Ze bleef weer even voor de spiegel stilstaan.

Wat haar aankeek, was een beeld dat vele mannenharten in heel Londen in vuur en vlam had gezet en dat de aanzet was geweest tot tweeëntwintig huwelijksaanzoeken en ontelbare zwijmelende complimenten.

Ze was klein, kwam maar tot Patricks schouder, dacht Sophie afwezig. En haar sluik vallende zilverkleurige japon accentueerde iedere welving, vooral die van haar borsten. De stof zat strak boven de hoge taille, en haar borsten zagen eruit alsof ze uit de smalle reep stof zouden springen.

Sophie huiverde. De laatste tijd kon ze niet meer naar zichzelf in de spiegel kijken zonder te denken aan de smeltende zachtheid van haar borsten die tegen Patricks gespierde borst drukten. Het was tijd om te gaan. Ze pakte haar sjaal en liep de kamer uit.